

πλούσιος, εὐήμερῳ Θεσσ. (Ἄλμυρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἄμα ἀποχυτήσου, θὰ σ' τὰ δώσου Αἰτωλ. || Γνωμ.

Δούλιμι γὰ ζήσ'ς | κ' εὖρα ν' ἀποχυτήσ'ς
(συνηθέστερον γίνεται τις πλούσιος διὰ τῆς κληρονομίας παρὰ διὰ τῆς ἐργασίας) Ἄλμυρ. 2) Ἀμτβ. γεννῶ (κατὰ παράλειψιν τοῦ ἀντικειμ. παιδι) Ἦπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Μακεδ. (Καστορ.): Ἦταν μὰ μάνα καὶ δὲν ἀποχτοῦσε Ἦπ.

ἀποχυλώνω Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.) — ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 138, 317 — Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ. Βλαστ. Δημητρ. ἀποχυλώνου Μακεδ. Μετοχ. ἀποχυλωμένος Ζάκ. Πελοπν. (Πύργος Ἦλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. χυλώνω. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀποχυλῶ = ἐξάγω τὸν χυμόν.

1) Καθίσταμαι χυλὸς ἐκ βρασμοῦ Ζάκ. Κεφαλλ. Μακεδ. Πελοπν. (Πύργος Ἦλ.) — Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ. Βλαστ. Δημητρ.: Ἀποχυλούσαν τὰ φασούλια Μακεδ. Τὸ ψάρι ἀποχυλώσε Κεφαλλ. || Φρ. Ἐφαγε τὴν ἀποχυλωμένην του! (ἐπὶ τοῦ ἀποτυχόντος εἰς ἐνέργειάν τινα καὶ ἀπερχομένου κατησχυμένου) Πύργος Ἦλ. Ἐπῆρε τὴν ἀποχυλωμένην του ἦ τ' ἀποχυλωμένα του! (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ζάκ. Κεφαλλ.

2) Μεταφ. γίνομαι χαλαρός, πλαδαρός, ἐξαντλοῦμαι ἀναμένων καὶ παραιτοῦμαι πάσης μετὰ ταῦτα ἐνεργείας Πελοπν. (Λακων.) — ΙΒενιζέλ. ἐνθ' ἄν.: Παροιμ.

Καρτερῶντας τὸ χυλὸ ἀπεχύλωσα κ' ἐγὼ
(ἐπὶ τοῦ ἀναμένοντος μάτην ὑποσχέσεις καὶ ἀποκάμνοντος) ΙΒενιζέλ. ἐνθ' ἄν.

ἀπόχυμα τό, Ζάκ. Ἦπ. Κάρπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Πάρ. Σῦρ. κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. ἀπόχ'μα Ἦπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Πάρ. (Λεῦκ.) Λέσβ. (Μυτιλήν.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀπόχυμα.

1) Τὸ ἐκχεόμενον πρῶτον ὕδωρ ἐκ τῶν ἐψομένων ὀσπρίων Πάρ. (Λεῦκ. κ.ά.): Τὸ ἀπόχυμα τῶν φασουλίων Πάρ.

β) Τὸ νὰ ἀπορρίψῃ τις τὸ πρῶτον ὕδωρ βραζομένων ὀσπρίων μετὰ τινα βράσιν διὰ νὰ ἀντικαταστήσῃ αὐτὸ διὰ νέου Κάρπ. Συνών. ἀπόχυσι 1. 2) Σπέρμα, γονὴ τοῦ ἀνθρώπου Ζάκ. Κεφαλλ. Σῦρ. κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. Συνών. ἀπόρριμμα Α 3. 3) Χύσις σπέρματος κατὰ τὴν συνουσίαν Ζάκ. Κεφαλλ. Σῦρ. Συνών. ἀπόρριψι 1.

4) Χύσις τῶν ψαριῶν, φωτοκία, ἐπὶ τῶν ἰχθύων Ἦπ.

5) Παραγωγή, γονοποιία τῶν μελισσῶν Ἦπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) β) Τὸ ἐκχεόμενον ἀπὸ τῆς κυψέλης νέον σμήνος Ἦπ. Κέρκ. 6) Συνήθως ἐν τῷ πληθ., τὰ τελευταῖα λείψανα τῶν στημόνων, ὅταν τὸ ὑφαινόμενον ἀχθῇ εἰς πέρας Λέσβ. (Μυτιλήν.)

ἀποχυμός ὁ, ἀμάρτ. ἀπουχ'μός Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχύνω.

Ἐξάντλησις σωματικῇ.

ἀποχύνω σύνηθ. ἀποχιόνω Πελοπν. (Λακων.) ἀποχ'νῶ Πάρ. (Λεῦκ.) ἀποχύνου βόρ. ἰδιώμ. 'ποχύνω Ρόδ. 'ποχύν-νω Σύμ. 'ποχιόνω Πελοπν. (Λακων.) 'πεχύνου Εὐβ. (Κύμ.) ἀποχῶ Ἦπ. ἀπουχάου Ἦπ. (Ζαγόρ.) 'ποχῶ Ἦπ. 'ποδύζω Κύπρ.

Τὸ μεταγν. ἀποχύνω. Ὁ τύπ. ἀποχῶ ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπόχυσα κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα μέτρησα-μετρώ, πάτησα-πατῶ, πούλησα-πουλῶ κττ., καθ' ἃ καὶ σβῶ παρὰ τὸ σβήνω κττ.

Α) Μετβ. 1) Ἐκχέω τὸ ὕδωρ τῶν ὀσπρίων μετὰ τὴν πρώτην βράσιν καὶ ἀντικαθιστῶ αὐτὸ διὰ νέου ὕδατος Θράκ. Κάρπ. Κίμωλ. Πάρ. (Λεῦκ. κ.ά.) Ρόδ. Χίος κ.ά.: Ἀπόχυσαι τὰ ρεβίθια καὶ πάλι τὰ ὄσιθα Πάρ. Ἀπόχυσαι τὰ

φασούλια Κίμωλ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Γαλην. 6, 478 «πίσας τὴν φακὴν ἐψήσας τε δις ὥς ἀποχεῖν τὸ πρότερον ὕδωρ». Συνών. ἀποθερμίζω, ξεζουμώνω. 2) Ἐκσπερματίζω Ζάκ. Κεφαλλ. Πάρ. Σῦρ. κ.ά. Συνών. ἀπορρίχνω 4.

3) Χύνω ψάρια, γεννῶ ἐπὶ ἰχθύων Ἦπ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύμ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Τὰ ψάρια ἀπόχιονσαν Λακων. Τὰ ψάρια 'ποχύν-ρουν γιὰλὸ (γεννοῦν παρὰ τὴν ἀκτὴν) αὐτόθ. 4) Ρίπτω σῖτον εἰς τὴν καλαχίδα, τὸ δοχεῖον ἐξ οὗ ἐκχύνεται εἰς τὸν μύλον πρὸς ἄλεσιν Εὐβ. (Κύμ.) Πελοπν. (Λακων.): Καρτεροῦ μία ὥρα τσαὶ 'κόμα ὁ μυλωνᾶς 'ἐ μοῦ 'πέχυσαι Κύμ. 5) Ἀπομακρύνω τινὰ ταχέως, ἰδίᾳ ἐν κατωφερείᾳ Κρήτ.: Τὸν ἐξύγωνε καὶ τὸν ἀπόχυσαι 'ς τὰ γρεμνά. Ἀρπᾶ ἓνα σπαθορράβδι... κ' ἐξύγωνε τὰ κωπέλλια... κ' ἀποχύνει τα ὅζω καὶ κλεί' τὴ δόρτα (ἐκ παραμυθ). Καὶ ἀμτβ. ἀπομακρύνομαι ταχέως, ἰδίᾳ ἐν κατωφερείᾳ Κρήτ.: Ἄσμ.

Μηδ' ἓνα μίλι πῆγε ὁ νεὸς μηδὲ τὰ θυὸ ἀποχύνει

κ' ἡ λυγερὴ ἀποβγάει τον καὶ μαῦρα δάκρυα χύνει.

Καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπ. Κρήτ. — ΓΜαθιουδ. Λουλούδ. 27: Παίρνει τζιριτηχτή κάτω, μουνδὲ πότες ἀποχύνθηκε δὲν ἐκατάλαβε ὁ ἄδρας τση (τζιριτηχτή = τρεχάτη) ΓΜαθιουδ. ἐνθ' ἄν.

6) Ἐκχύνω, ἐκβάλλω, ἐπὶ κυψέλης ἐξαγοῦσης τὸ σμήνος τῶν νέων μελισσῶν πρὸς ἐγκατάστασιν ἄλλαχού Ἦπ. Τοῦ κρινὶ ἀπόχ'σι. Καὶ ἀμτβ. ἐκχύνομαι αὐτόθ.: Τοῦ μιλίσσ' ἀπόχ'σι. Συνών. ἀπολύω Α 12, ρίχνω. 7) Παρουσιάζω ἐξανθήματα ἐν ὠρισμέναις ἀσθeneίαις, οἷον ἐν εὐλογίᾳ, ἐν ὀστρακίᾳ κττ. Ἦπ. Ὁ δεῖνα ἀπόχ'σι (ἐνν. ὥς ἀντικ. τὰ σπυριά κττ.) Συνών. χύνω. 8) Χύνω ἐξ ὀλοκλήρου, συμπληρώνω τὸ χύσιμον, ἐπὶ ὑγρῶν πολλαχ.: Ἀκόμη δὲν ἀπόχυσαι τὰ μπουγαδονέρια.

Β) Ἀμτβ. 1) Ἐξασθενῶ, ἀδυνατιζῶ Σαμοθρ. Χίος: Ὁ δεῖνα ἀπόχυσαι Χίος. Καὶ μέσ. καθίσταμαι ἰσχνός, ἀπισχναίνομαι, λειώνω Κρήτ.: Ἦτανε χοδρός, μ' ἀπῆς ἀρρώστησε ἀποχύνθηκε καὶ δὲν ἔμειν' ὁ μισός. Μετοχ. ἀποχυνμένος = ἰσχνός, ἀδύνατος Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) Σάμ. Χίος — Λεξ. Βλαστ.: 'Ποχυνμένα μύδια Κρήν. Εἶνι οὖν ἀπουχ'μένους κόκλανους (κέφαλος) Σάμ. Σὰν ἀποχιονμένος ἔναι Λακων. 2) Φθίνω, μειοῦμαι, ἐπὶ τῆς σελήνης Κύπρ.: Τὸ φεγγάρι ἀρτῶσεν νὰ 'ποδύζη. || Ἄσμ.

Τριῶν ἡμερῶν ἦτουν, 'ποδύζει τὸ φεγγάριον.

ἀπόχυσαι ἡ, Πάρ. — Λεξ. Πόππλετ. Βλαστ. ἀπόχ'σ' Πάρ. (Λεῦκ.) κ.ά. ἀπόχισσ' Μακεδ. (Μελέν.) 'πόδυσαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀπόχυσαις = ἐκχυσαις.

1) Ἦ ἐκχυσαις τοῦ πρώτου ὕδατος τῶν ἐψομένων ὀσπρίων μετὰ τινα βράσιν αὐτῶν πρὸς ἀντικατάστασιν διὰ νέου πρὸς περαιτέρω ἔψησιν Πάρ. (Λεῦκ. κ.ά.) Συνών. ἀπόχυμα 1 β. 2) Μείωσις τοῦ δίσκου σελήνης φθινούσης Κύπρ. Μακεδ. (Μελέν.): 'Σ τὴν 'πόδυσιν τοῦ φεγγαροῦ 'ἐν ἔν' καλὰ νὰ κόφκης ξύλα, γιὰτὶ ἔν' κακοφειζίτικα (δὲν καίουν καλῶς) Κύπρ. Ἦ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Δουκ. ἐν λ. μάστραπα «εἰς ἀπόχυσιν φεγγαρίου». Συνών. λίγος, λίγωσι, χάσι, ἀντίθ. γέμωσι, δεκαπέντισμα, φέξει.

ἀποχυτός ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἀπόχυτα τά, Θήρ. — Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχύνω.

1) Ὁ ὁμαλῶς πρηνής, ἐπικλινής, ἐπὶ ἐπιφανείας Λεξ. Δημητρ.: Ρεματιὰ - ἀκρογαλιὰ ἀποχυτή. 2) Λελυμένος, ἐπὶ κόμης Λεξ. Δημητρ.: Ἀποχυτὰ μαλλιά. β) Οὐδ. πληθ. οὐσ., τὰ λελυμένα μαλλιά Θήρ. — Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ.